

Senza Tempo ensenya els 'Caprichos' de la seva trilogia aquàtica al Festival de Teatre Europeu de Torí

Ballar amb aigua

'Caprichos' ha encaixat com un guant a la plaça del Corpus Domini del centre històric de Torí ■ AVUI

Marta Monedero
TORÍ

No és el primer cop que l'emergent Festival de Teatre Europeu de Torí es fa ressò de la dansa catalana. La ballarina Marta Carrasco en va ser la primera convidada el 2003 i ara, tres anys més tard i en una edició que té com a lema un expansiu *Sense fronteres*, els escollits han estat els Senza Tempo d'Inés Boza i Carles Mallol, una companyia que després de dècada i mitja de convivència ha arribat a la plena maduresa artística. El Festival, però, els ha demanat una peça dels seus inicis: els *Caprichos* del 1994 estrenats al Grec d'aquell any i que pertanyen a la primera part de la seva trilogia dedi-

cada a l'aigua. Veient l'escenari on aquest cap de setmana han fet les funcions, s'entén perfectament per què l'organització del festival torinès ha triat aquest divertiment sobre la seducció en què l'aigua hi juga un paper protagonista.

El centre històric de la ciutat piemontesa embolicava amb calidesa aquests petits capricis, sensuals i surreals, que descriuen la vida a les teulades mediterrànies, on les dones estenen la roba i els homes s'afaiten alhora que practiquen les arts de l'atracció mútua. Una coreografia de ritme perfecte, amb músiques que evocuen sonoritats egípcies, espanyoles i italianes, que tot i la dificultat d'avançar entre l'empedrat relis-

cosa de la plaça del Corpus Domini, els Senza Tempo van executar acompanyats per l'entusiasme d'un públic distès, de dissabte, que acollia de bon grat que el remullessin.

Estripats

Als antípodes dels Senza Tempo, la companyia russa Derevo presentava al Teatre Gobetti una esbojarrada creació amb un expressiu estil de dansa-teatre que beu tant de la dansa Butoh japonesa com de la Commedia dell'Arte. Amb una escenografia que recorda l'estètica del Terry Gilliam més extrem i el Fellini més oníric, el conte de fades que explica *Once* és, en el fons, el menys important. El que motiva aquest popular grup

eternament en gira és potenciar la desmesura en la creació d'imatges i vestir-les amb la potència del rock i el *metal*.

Si Derevo són uns bufons del mim, el britànic Andrew Dawson és un mim que parla. I és que el lema *Sense fronteres* dona màniga ampla i a Torí les companyies es deixen anar. Guanyador del premi Total Theatre l'any 2005 amb aquest *Ab-sense and presence*, Dawson hi encarna un home gris empès per la necessitat de parlar amb el seu pare mort en un desert habitat per poquets objectes. Amb una tècnica delicada i polida, l'artista aconsegueix un original espectacle, a estones melancòlic, ple de poesia basada en el detall. ■